

הַאִיבָרִים הַעֲלִיּוֹנִים לֹקֵט אוֹתָם הַשֵּׁם הַעֲלִיּוֹן בְּסוּד הַיַּחֲוֹד שֶׁהַיַּחֲוֹד בְּסוּד אַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת, וְלֹקֵט כָּל אוֹתָם שׁוֹשְׁנִים עֲלִיּוֹנִים, וְשִׁמְשׁ זֶה לֹקֵט כָּל אוֹתָם הַתַּחְתּוֹנִים, שְׁכֹלֵם מִמֵּנִים בְּכָלֵל שֶׁל שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת, וְנִלְקָטִים כָּלֵם בְּאוֹתוֹ הַיַּחֲוֹד, וְנַעֲשִׂים כָּלֵם גּוֹף אֶחָד בְּסוּד אֶחָד. וְאוֹתוֹ הַיַּחֲוֹד עוֹלָה, וּמִיַּחֲוֹד הַכֹּל בְּשְׁנֵי צְדָדִים בְּיַחֲוֹד אֶחָד. בְּאוֹתָהּ שַׁעַה מִתְּלַקְטִים כָּל הַאִיבָרִים וּמִתַּחֲבָרִים בְּחַבּוּר אֶחָד, לְהִיּוֹת כָּלֵם בְּסוּד אֶחָד, לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, בְּסוּד שֶׁל ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

וְעַל כֵּן מְאָרִיכִים בְּאֶחָד בְּשִׁמֵי אוֹתִיּוֹת, לְלַקֵּט שׁוֹשְׁנִים, לְהַתִּיחֵד בְּסוּד שֶׁל אֶחָד בְּיַחֲוֹד שְׁלֵם. כִּי שֶׁכֹּל הַאִיבָרִים מִתִּיחֲדִים בְּסוּד אֶחָד שֶׁל יַחֲוֹד אֶחָד, אֲזִי נִקְרָא הַכֹּל קְרִבָּן שְׁלֵם, וְעַל סוּד זֶה הַכְּנִיס הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת אָדָם הַרְאֵשׁוֹן לְגַן עֵדֵן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרַאשִׁית ב) לְעֵבֶדָה וּלְשִׁמְרָהּ. וּשְׁנֵינוּ שְׁאֵלָה אוֹתָם קְרִבְנוֹת שְׁנַיִם, סוּד שֶׁל ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. שְׁבָאֵלוֹ קְרִבְנוֹת כְּתוּב וְלִלְקֵט שׁוֹשְׁנִים. (שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא לֹקֵט שׁוֹשְׁנִים, לֹקֵט כָּל אוֹתָם אִיבָרִים שְׁלֵמָעֲלָה וּמִסָּפָה לְחַבֵּר אוֹתָם בְּיַחֲוֹד בְּאוֹתוֹ שְׁאִמְרוּנוּ. אֲזִי מִתְעוֹרֵר מִי שְׁמִתְעוֹרֵר לְלַקֵּט שׁוֹשְׁנִים) אֵלּוֹ הַאִיבָרִים שֶׁל שְׁנֵי צְדָדִים שֶׁהֵם אֶחָד.

שׁוֹשְׁנִים, סוּד הוּא. שְׁכֹשְׁמִתְחַבְּרִים כָּל (אוֹתָם) אִיבָרִים בְּאֶחָד, לְהִיּוֹת כָּלֵם בְּיַחֲוֹד אֶחָד, סוּד הַקְּרִבָּן, אֲזִי מִתְעַטֵּר הַקְּדוּשׁ

בְּרוּךְ הוּא בְּעֵטְרָה בְּרֵאשׁ שֶׁל כְּתָם פֹּז, לְהִיּוֹת בְּכַבּוּדוֹ מִתְעַטֵּר. וְסוּד זֶה הִיָּה, שֶׁכְּתוּב שׁוֹשְׁנִים, סוּד שֶׁל כָּל אוֹתָם אִיבָרִים שְׁלֵמָעֲלָה וּלְמַטָּה. וְסוּד שֶׁל אוֹתוֹ פֹּז, עֵטוּר שְׁמִתְעַטֵּר וְעוֹלָה מִבִּינְיָהֶם, וְהַכֹּל נִמְצָא בּוֹ.

בְּשׁוֹשְׁנִים הִלְלוּ יֵשׁ שֵׁשׁ מְאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מְצוּוֹת, שֶׁהֵם אִיבָרִים שֶׁל שְׁנֵי צְדָדִים, סוּד שֶׁל יְהוָה אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. וְיֵשׁ בּוֹ עֲלִיָּה שֶׁל אוֹתוֹ פֹּז שְׁעוֹלָה מִבִּינְיָהֶם. וּבְכָל מְקוֹם שֶׁהֵם נִמְצָאִים,

שְׁיִיפִין עֲלֵאִין לְקִיט לֹון שְׁמָא עֲלָאָה, בְּרִזָּא דִּיחֻדָּא דְקָא אֲתִיחֵד בְּרִזָּא דְאַרְבַּעִין וּתְרִין שְׁמָהֵן. וְלְקִיט כָּל אֵינּוֹן שׁוֹשְׁנִים עֲלֵאִין, וְשִׁמְשָׁא דָּא לְקִיט כָּל אֵינּוֹן תַּתְּאִין, דִּי כְּלֵהוּ מְמַנָּן בְּכָלֵלָא דְשְׁבַעִין וּתְרִין שְׁמָהֵן. וְאֲתִלְקִיטוּ כְּלֵהוּ בְּהֵהוּא יַחֲוֹדָא, וְאֲתַעֲבִידוּ כְּלֵהוּ גּוּפָא חֲדָא. בְּרִזָּא חֲדָא. וְהֵהוּא יַחֲוֹדָא סְלֵקָא, וְקָא מִיַּחֲוֹד כְּלָא כְּתָרִין סְטָרִין בְּיַחֲוֹדָא חֲדָא. בְּהֵהוּא שַׁעֲתָא מִתְּלַקְטִין שְׁיִיפִין כְּלֵהוּ, וּמִתַּחֲבָרָן בְּחַבּוּרָא חֲדָא, לְמַהוּי כְּלֵהוּ בְּרִזָּא דְחָד, עֵילָא וְתַתָּא, בְּרִזָּא דִּיהוּהּ אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

וְעַל דָּא מְאָרִיכִין בְּאֶחָד, בְּתַרֵי אֲתוּוֹן. לְמַלְקֵט שׁוֹשְׁנִים, לְאֲתִיחֵדָא בְּרִזָּא דְאֶחָד בְּיַחֲוֹדָא שְׁלֵם. כִּינּוֹן דְּאֲתִיחֵדָן שְׁיִיפִין כְּלֵהוּ, בְּרִזָּא חֲדָא דִּיחֻדָּא חֲדָא, כְּדִין אֲתִקְרִי כְּלָא קְרִבָּן שְׁלֵם. וְעַל רִזָּא דָּא, אָעִיל לִיהַ קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּגַן עֵדֵן לְאָדָם קְדָמָאָה, כְּמָה דְכְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ב) לְעֵבֶדָה וּלְשִׁמְרָהּ. וְתַנְיִנּוּ, דְאֵלִין אֵינּוֹן קְרִבְנִין תְּרִין, רִזָּא דִּיהוּהּ אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. דְאֵינּוֹן קְרִבְנִין כְּתִיב, וְלִלְקוּט שׁוֹשְׁנִים. (ד"א וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ לְקִיט שׁוֹשְׁנִים לְקִיט כָּל אֵינּוֹן שְׁיִיפִין דְעֵילָא וְתַתָּא לְחַבְּרָא לֹון בְּיַחֲוֹדָא כְּהֵהוּא דְקָאמְרוּ. כְּדִין אֲתַעֵר מָאן דְאֲתַעֵר לְלִקוּט שׁוֹשְׁנִים) אֵלִין שְׁיִיפִין דְתְרִין סְטָרִין, דְאֵינּוֹן חָד.

שׁוֹשְׁנִים רִזָּא אִיהוּ. דְכַד מִתַּחֲבָרָן כָּל (אֵינּוֹן) שְׁיִיפִין בְּחֲדָא, לְמַהוּי כְּלֵהוּ בְּיַחֲוֹדָא חֲדָא, רִזָּא דְקְרִבָּן, כְּדִין מִתְעַטֵּר קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵטְרָה בְּרִישָׁא דְכְּתָם פֹּז, לְמַהוּי בִּיקְרוּי מִתְעַטֵּרָא. וְרִזָּא דָּא הוּי דְכְּתִיב שׁוֹשְׁנִים, רִזָּא דְכָל אֵינּוֹן שְׁיִיפִין דְעֵילָא וְתַתָּא. וְרִזָּא דְהֵהוּא פֹז, עֵטוּרָא דְמִתְעַטֵּרָא וְסְלֵקָא מִבִּינְיָהוּ, וְכָלֵל אִיהוּ בִּיהַ.

בְּהַנֵּי שׁוֹשְׁנִים אִית בְּהַ שִׁית מְאָה וּתְלִיֶסֶר פְּקוּדִין, דְאֵינּוֹן שְׁיִיפִין דְתְרִין סְטָרִין, רִזָּא דִּיהוּהּ אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. (דף רס"ג ע"ב) וְאִית בִּיהַ סְלִיקוּ דְהֵהוּא פֹז, דְקָא סְלִיק מִבִּינְיָהוּ. וּבְכָל אֲתַר דְאֵינּוֹן מְשַׁתְּכַחִין,

וְהַכֹּל נִמְצָא בּוֹ.

אותה עליה עליונה נמצאת מביניהם לעלות. וסוד זה (שיר השירים ב) תפוח בעצי היער, ושושנה בין החוחים. זה וזה צריכים לעלות כאחד ביחוד שלם. אשרי מי שמקריב קרבנות אלו, ודאי לרצון לו בעולם הזה ובעולם הבא.

מצוה ליראה (ח) בדרך כלל ובדרך פרט. והרי יראה בארנו, משום שיש על האדם לפחד מלפני הקדוש ברוך הוא תמיד, כמו שנאמר (דברים כח) ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את ה' אלהיך. ובשכיל יראה זו ישמר בדרךיו. ויראה, מקום הוא נמצאת יראת הקדוש ברוך הוא, היא יראת ה' לירא ממנו, וזהו סוד הפתוב (ויקרא ט) ומקדשי תיראו. ביראה הזו שרויה מפת אש, להלקות את הרשעים שלא שומרים מצוות התורה, ועל זה בדרך כלל יש לירא.

ואחר כך בדרך פרט, כשיודע האדם מהי יראת ה', וזוהי יראה של חביבות, שהיא עקר ויסוד לאהב את הקדוש ברוך הוא. (אחר) יראה זו עושה כדי לשמר כל מצוות התורה, להיות אדם עבד נאמן לקדוש-ברוך-הוא כראוי. (יראה)

מצוה (ו) לאהבה, והרי בארנו אהבת הקדוש ברוך הוא, שצריך האדם לאהב אותו אהבה רבה כמו אברהם שאהב את הקדוש ברוך הוא בכמה אהבות ומסר אליו גופו ונפשו. מכאן למדנו, מי שאהב את הקדוש ברוך

הוא סליקו עלאה אשתכח מביניהו לאסתלקא. ורזא דא (שיר השירים ב) תפוח בעצי היער. ושושנה בין החוחים. דא ודא אצטריך לאסתלקא כחדא ביחודא שלי. זפאה איהו מאן דקריב קרבנין אליו, ודאי לרעוא ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

פקודא ליראה (ח) בארע כלל, ובארע פרט. והא יראה אוקימנא, בגין דאית עליה דבר נש לדחלא מקמי קדשא בריך הוא תדיר. כמה דאת אמר, (דברים כח) ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את ה' אלהיך. ובגין יראה דא, יסתמר בארחוי. ויראה, אתר הוא דאקרי יראה, בגין דתמן שריא דחלא דקודשא בריך הוא, איהו יראת ה' לדחלא מגיה, ודא איהו רזא דכתיב, וממקדשי תיראו בהאי יראה שריא פולסא דנורא, לאלקאה לון לחייבנא, דלא נטרין פקודי אורייתא ועל דא בארע כלל, אית לדחלא.

ובתר בארע פרט, כד ידע בר נש מאן איהי יראת ה', ודא איהו דחלא דחביבותא, דאיהי עיקר ויסודא למרחם ליה לקודשא בריך הוא. (בתר) האי יראה עביד לנטרא כל פקודי דאורייתא, למחוי בר נש עבד נאמן לגבי קדשא בריך הוא פדקא יאות. (יראה)

פקודא (ו) לאהבה, והא אוקימנא רחימו דקודשא בריך הוא, דבעי בר נש לרחמא ליה רחימו סגי כאברהם, דרחים ליה לקודשא בריך הוא בכמה רחימו, ומסר גופיה ונפשיה לגביה. מכאן אוליפנא, מאן דרחים ליה לקודשא בריך הוא, איהו מקיים עשר אמירן עילא ותתא. ועל דא כל אינון עשר נסיוני דאתנסא אברהם, וקאים בכלהו לקבל עשר אמירן, כל נסיונא אמירא היא, ואתנסא בההוא אמירא, וקאים ביה.

ועל דא אינון עשר נסיוני, וכלהו קאים בהו אברהם, בגין דאתקשר ואתדבק בימינא דקודשא בריך הוא, דאיהי אהבה רבה. מאי טעמא אקרי אהבה רבה.

הוא, מקיים עשר אמירות מעלה ומטה. ועל זה כל אותם עשרה נסיונות שהתנסה אברהם ועמד בכלם, כנגד עשר אמירות, כל נסיון היא אמירה, והתנסה באותה אמירה ועמד בה. ועל זה אותם עשרה נסיונות, ובכלם עמד אברהם, משום שהתקשר ונדבק בימינו של הקדוש ברוך הוא, שהיא אהבה רבה. מה הטעם נקראת אהבה רבה? משום מי שעומד באהבה הזו, מתקשר בעולם העליון. אהבת עולם, זה סוד העולם התחתון, שהתקשר בו אהבתו, והכל